

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9359 af 15/08/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-85-94 om opholdskommune - aflastningsophold på institution - flytning - refusion

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21404-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-85-94 om opholdskommune - aflastningsophold på institution - flytning - refusion

Resume:

A kommune skulle refundere udgifterne for en kvindes ophold i institution i perioden 29. januar 1993 til 30. april 1993, idet kvinden på tidspunktet for påbegyndelse af opholdet boede i A kommune.

Kvinden flyttede herefter til B kommune, som skulle betale udgifter til aflastningsophold i institutionen efter den 30. april 1993.

Kvindens generelle tilknytning til institutionen ved aflastningsopholdet var ikke en situation, der var omfattet af bistandslovens § 11, stk. 1, da kvinden var myndig og levede af sin førtidspension.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 11, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling:

En kvinde, der var født i 1954, boede hos sin mor og dennes samlever. Familien havde i perioden 1. januar 1989 til 1. februar 1993 boet i A kommune, og herefter i B kommune.

Kvinden modtog førtidspension.

Som følge af hendes handicap havde hun fået bevilget aflastning i en institution. I 1989 var der bevilget aflastning i 30 døgn, i 1990 90 døgn, i 1991 30 døgn, i 1992 60 døgn, i 1993 90 døgn.

I forbindelse med familiens flytning fra A kommune til B kommune fik kvinden ophold på institutionen fra den 29. januar 1993. Kvindens mor blev syg og indlagt på hospital, og kvinden blev derfor på institutionen indtil den 30. april 1993.

Familiens flytning fra A kommune til B kommune skete på familiens eget initiativ, og A kommune medvirkede ikke til flytningen.

A kommune anførte, at aflastningsforholdet for kvinden i institutionen havde været en årlig bevilling på max. 90 døgn til aflastning for hendes mor og samleveren, som insisterede på selv at passe kvinden i eget hjem. Aflastningen havde således ikke noget at gøre med familiens flytning til B kommune.

Nævnet fandt, at A kommune ikke var forpligtet til at refundere B kommune udgifterne i henhold til bistandsloven vedrørende kvinden. Begrundelsen var, at kvindens ophold på institutionen alene fandtes at have haft karakter af midlertidig aflastning i forbindelse med flytningen og moderens sygdom.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på, om kvindens ophold på institutionen i form af aflastningsforhold var omfattet af bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1, eller § 11, stk. 1, nr. 2.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at A kommune skulle betale for kvindens ophold på institutionen i perioden 29. januar 1993 til 30. april 1993.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at kvindens opholdskommune på tidspunktet for påbegyndelse af opholdet var A kommune, og at institutionen var en institution omfattet af bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1.

Ankestyrelsen fandt, at udgiften til kvindens aflastningsophold i perioden efter 30. april 1993 påhvilede B kommune, jf. § 10 i bistandsloven.

Ankestyrelsen fandt videre, at B kommune ikke havde ret til refusion.

Ankestyrelsen bemærkede, at kvindens generelle tilknytning til institutionen ikke var en situation, der var omfattet af bistandslovens § 11, idet der var tale om en myndig person, der levede af sin pension.

Ankestyrelsen fandt således, at kvindens generelle tilknytning til institutionen i form af mulighed for aflastningsophold ikke havde betydning for, hvilken kommune, der skulle betale for opholdet.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.